

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 24379/2024
22.01.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марина Ивелба, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., са боравиштем у ... и ВВ из ..., са боравиштем у ..., чији је заједнички пуномоћник Страхиња Николић, адвокат из ..., ради раскида уговора о доживотном издржавању, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2/22 од 29.05.2024. године, у седници одржаној 22.01.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2/22 од 29.05.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2/22 од 29.05.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужених за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2/22 од 29.05.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Вршцу, Судска јединица Бела Црква П 135/21 од 23.07.2021. године, којом је одбијен као неоснован евентуални тужбени захтев да се раскине због неиспуњења Уговор о доживотном издржавању закључен између мајке тужиоца сада пок. ГГ, као примаоца издржавања и њене ћерке, сада пок. ДД даваоца издржавања, закључен и оверен пред јавним бележником Владимиром Шинжарем 23.05.2016. године и обавезан тужилац да туженима на име накнаде трошкова парничног поступка уисплати 148.950,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

Тужене су поднеле одговор на ревизију.

Одрбом члана 404. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, применом чл. 124. и 131. Закона о облигационим односима, одбијен је тужбени захтев за раскид уговора о доживотном издржавању закљученог између сада пок. ГГ, мајке тужиоца, као примаоца издржавања и њене ћерке, сада пок. ДД, мајке тужених, као даваоца издржавања. Према датим разлозима, давалац издржавања се о примаоцу издржавања бринула и пре и након закључења спорног уговора и преузете обавезе у свему испуњавала лично, све док се ради лечења није одселила у иностранство, а након тога преко трећег лица. Оцењено је да обавезе издржавања које је на себе преузео тужилац у периоду од месец дана након што је лице које је ангажовала давалац издржавања престало да ради и чињеница да је тужилац примаоца издржавања због нарушеног здравственог стања сместио у болницу, а након њене смрти организовао сахрану, не могу водити раскиду уговора о доживотном издржавању, јер је прималац издржавања за живота била задовољна обимом и начином испуњења обавеза даваоца издржавања, као и трећег ангажованог лица, те да давалац издржавања није испунила само незнатан део својих обавеза из објективних разлога.

Имајући у виду да је побијаном одлуком одлучено уз адекватну примену одредаба материјалног права, као и да одлука у споровима са овом врстом тражене правне заштите зависи од чињеничног стања утврђеног у сваком конкретном случају, Врховни суд налази да у овој правној ствари не постоји потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, као ни потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана.

Из изведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 03.05.2018. године. Вредност предмета спора је износ од 50.000,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу

Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Туженима не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**